

Beløb, idet man ogsaa paa andre Steder maatte indbefomme Fordringer om den bedre Belysning af Indseilingen til snevne Farvande, og ikke særlig at favorisere en enkelt Del fremfor en anden; thi man ledes let derved ind paa en Vej, som man ikke veed, hvor fører hen, saalænge vi ikke have en samlet Fyrplan, saa at man er istand til at vide, hvilke Krav der skal opstilles og hvorledes de skulle fyldestgjøres. Det kunde hændes, at der er andre Punkter, der meget mere kunne trænge til Hjælp, og som kunne faae denne Hjælp paa en billigere Maade, end der her er Tale om. En saadan Plan foreligger ikke, og de Foranstaltninger, der her er Tale om, ere saa omfattende, at Flertallet ikke kan tiltræde dem. Mindretallet har vel om Sagens Realitet en noget anden Anskuelse, men har ikke dermed sagt, at det kan gaa ind paa, hvad der er forlangt, idet andre Betragtninger have ledet Mindretallet til at deltage med Flertallet i at fravaade Bevillingen, og man foreslaar derfor at negte de for i Nar forlangte 35,000 Rd. — Under Nr. 107 er af Udvalget foreslaaet, at det begjærede Beløb, 90,000 Rd., til et nyt Vagerinspektions-Fartoi skal stettes. Det er udtalt, at under forandrede Forhold, f. Ex. naar Korsør—Kiel Routen neblægges, eller der kommer Dampfærge over Store Belt, vilde man maaske have et Skib tilovers, der kunde være tjenligt til dette Diemed. Man mener, at der ingen Betænkelighed kan være ved i alt Fald at udsætte den foreslaaede Foranstaltning, idet man vil kunne bruge enten Absalon eller Esbern Snare. Hele Udvalget erkjender, at Thurah neppe er tjenstfygtig om Vinteren til dette Brug, og man har derfor ifjor og ogsaa i denne Vinter benyttet Absalon. Det fremgaar nu af Tillægsbevillingen, at den derved foranledigede Merudgift til Absalon, hvad Mandskab og Skibets Forsyning angaar, kun beløber sig til, efter som det er anslaaet, 3,400 Rd.; det er ikke engang Renten af de 90,000 Rd., som man vil anvende til det nye Skibe, og hvis Absalon er tjenlig til dette Diemed, ville vi altsaa ikke have Tab ved at udsætte Anskaffelsen af et nyt Skib. Jeg kommer nu til det eneste Punkt, der endnu er tilbage af dette Affnit, nemlig det, der er omtalt under Nr. 186 i Betænkningen, Lodsvesenet. Vi have for ikke lang Tid siden oprettet og sat under Statens Tilsyn et i Tidernes Løb til et fortrinligt Standpunkt udviklet Lodsferi her i Sundet. Det var en almindelig hændt Tradition, at Lodsstjenesten paa de saakaldte Langlodstoure gennem Sundet besjeredes af de danske Lodsfer, og vi finde ikke langt tilbage et Forbud fra svenske Side, hvorved det forhøedes de svenske Underaatter at gribe ind i denne anerkjendte Eneret for Danmark. Ved Traktaten af 14de Marts 1857, hvorved man afløste Sundtolten, blev der ingen Forandring gjort med Hensyn til dette Spørgsmaal, det blev tvært-

imod i en Artikel i denne Konvention udtrykkelig paalagt Staten at føre Tilsyn med Lodsferierne i Sundet, hvilket Tilsyn efter de Regler, der gjælde for Lodsferiet, ikke er et tomt Ord. Alerede fra den Tid, Staane afstodes, har Danmark betalt Sverige en Sum, for at det skal vedligeholde sit Fyrvesen i Sundet langs med den svenske Kyst. Det ligger nær at antage, at denne Tribut er ligesom en Anerkjendelse af de Danstes Eneret til Lodsferiet. Denne Betaling yder Danmark fremdeles, dog ikke saaledes, at den fremtræder her i Budgettet, men gennem en Sum een Gang for alle af 311,000 Rd. for Sverige og for Norge et Beløb af 106,000 Rd. vedkommende Indløbet til Rattegattiet, altsaa godt og vel 400,000 Rd., som bleve afkortede i den Sum, der tilkom os for Sundtoldens Afspøsning; det bliver altsaa 12,000 Rd. om Naret, som vi betale til Sverige. At Lodsvesenet er en for Skibsfarten overordentlig vigtig Institution og navnlig i et Farvand som Drefund, er givet. Det har derfor været Gjensind for den danske Regjerings omhyggeligste Overveielse gennem lange Tider, hvad der kunde tjene til at fremme Diemedet for Lodsinstitutionen, og for det Tilfælde, at der skulde være en Mulighed for, at der endnu var Et eller Andet, der kunde ændres eller forbedres i saa Henseende, har Regjeringen i Senhold til de Forhandlinger, der ere førte her i Salen, ifjor nebsat en Kommission til Overveielse af forskjellige Lodsvesenet vedkommende Spørgsmaal. Man har for Antagelse af Lodsferi fastsat meget skarpe baade moralske og med Hensyn til Kundskab og Dygtighed bindende Betingelser, og derved er det lykkes Regjeringen paa disse 3 vigtigste Stationer, Helsingør, Dragør og Kjøbenhavn, at faae et udmærket Mandskab i denne Retning, og hele Lodsinstitutionen er da vorget op til at kunne forsyge vel 150 Familier, idet der er omtrent 130 Lodsfer, foruden Pensionister, Enker og enkelte flere. Desuden udbrede disse Lodsfer igjen gennem deres Kasfer saavel den væsentligste Del af Overlobsernes Lønning som ogsaa Lodsformandens, Bogholderens og deres, der endvidere tjene dem, saa at der afgives ikke ubetydelige Procenter til Pensionisterne, til Lønninger, til Regnskabsførerne, til Vedligeholdelse af Sollerne osv. Af, hvad der saaledes indkommer gennem anstregende og omhyggelig Tjeneste, gaar der ikke Uvæsentligt fra til ovennævnte Diemed, saa at Staten saa godt som ingen Udgifter har deraf med Undtagelse af, hvad der følger af Tilsynet, samt Fyr- og Vagervesenet. Der er paalagt disse Lodsfer meget bestemte Forpligtelser, som i Tilfælde af, at de ikke opfyldes, ville kunne have Forliset af deres Stilling og hele timelige Velfærd til Følge, ja endog føre ikke blot til Mulkt eller Band og Brød Straf, men endog til Straf i Bolt og Sern. Det er derfor en Sag, der er tagen saa alvorlig, som dens Vigtighed kræver. Jeg tror ogsaa, at Regjeringen har